

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 26. april 2010

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

THA/ J.nr. 2010-1075

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 9. april 2010 følger hermed socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 391 (SOU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anne Marie Geisler Andersen (RV).

Spørgsmål nr. 391:

"Hvad mener ministeren om professor Kirsten Ketchers udtalelser i et indslag på P1 Orientering den 7. oktober 2009, om at Ankestyrelsens afgørelse C-42-08 ikke er i overensstemmelse med lovgivningen?"

Svar:

Til brug ved besvarelsen er der indhentet en udtalelse fra Ankestyrelsen, som har oplyst følgende:

"Ankestyrelsen skal bemærke, at det overordnede formål med hjælp efter serviceloven er, at den enkelte kan leve et liv som andre på samme alder og i samme livssituation.

Betingelserne for at få støtte til et hjælpemiddel eller et forbrugsgode er de samme.

Efter servicelovens § 112, stk. 1, er det en betingelse, at køretøjet

- i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne,
- i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet eller
- er nødvendig for, at den pågældende kan udøve et erhverv.

Hjælpe midler er produkter, der fremstilles med henblik på at afhjælpe en fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse. Der er ingen egenbetaling på et hjælpemiddel.

Forbrugsgoder omfatter produkter, der fremstilles og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug med den almindelige befolkning som målgruppe, jf. § 16, stk. 2, i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007 om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Det følger af servicelovens § 113, stk. 5, og § 19, stk. 3, i bekendtgørelsen om hjælpemidler og forbrugsgoder, at kommunen skal yde fuld støtte, hvis forbrugsgødet på grund af den nedsatte funktionsevne udelukkende fungerer som et hjælpemiddel, således at ansøgeren ikke kan benytte produktet efter dets formål som forbrugsgode. Kommunen skal derfor i hver sag vurdere, om dette er tilfældet.

Det er Ankestyrelsens opgave i principielle afgørelser at fortolke ovennævnte regler for, hvornår der er tale om et hjælpemiddel eller et forbrugsgode. Afgrænsningen mellem hjælpemidler og forbrugsgoder flytter sig i takt med den almindelige samfundsudvikling og befolkningens ændrede forbrugsmønstre.

Ankestyrelsens praksisundersøgelse i 2007 om hjælpemidler og forbrugsgoder havde vist, at der var forskellig praksis i kommunerne om, hvorvidt trehjulede el-scootere blev bevilget som et hjælpemiddel eller et forbrugsgode. Ved kommunesammenlægningerne pr. 1. januar 2007 var flere kommuner blevet opmærksomme på den uensartede praksis.

Der var på grund af den uensartede praksis behov for en stillingtagen til, om 3-hjulede el-scootere var hjælpemidler eller forbrugsgoder.

Ankestyrelsen besluttede ved principafgørelse C-42-08, at en trehjulet el-scooter nu som udgangspunkt er et forbrugsgode, da de i dag fremstilles og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos især den ældre eller mindre mobile del af befolkningen.

Det er produktet, dets anvendelse, og hvem produktet fremstilles og forhandles til, som afgør, om det er et hjælpemiddel eller et forbrugsgode. El-scootere sælges i dag også til private, der betaler selv og ikke ønsker kommunen involveret.

For ældre borgere erstatter en trehjulet el-scooter således ikke altid en kørestol eller en rollator, men kan erstatte bilen. Der kræves ikke kørekort til el-scootere. I tilfælde, hvor en el-scooter ikke erstatter et hjælpemiddel, har den en forbrugsgodeværdi.

Ankestyrelsen har i 2010 udsendt flere principafgørelser om bevilling af el-scootere som forbrugsgode til personer, for hvem køretøjet udelukkende fungerer som hjælpemiddel – og dermed med fuld støtte.

Det er Ankestyrelsens opfattelse, at afgørelsen i C-42-08 er i overensstemmelse med lovgivningen og i overensstemmelse med ligebehandlingsprincippet. Reglerne og styrelsens fortolkning heraf i principafgørelser sikrer, at borgere, for hvem el-scooteren er en nødvendighed i dagligdagen, får bevilget en el-scooter med fuld støtte, mens andre borgere, der opfylder betingelserne, får bevilget el-scooteren med halv støtte.

Der vil i maj måned blive udsendt en samlet artikel om gældende praksis vedrørende el-scootere.”

Benedikte Kiær

/ Karin Ingemann